

proklama udstrækkes til også at gælde kendte fordringer med de fordele, dette vil indebære med hensyn til at sikre en endelig afklaring af skyldnerens økonomiske forhold i forbindelse med gældssaneringen.

Konkursrådet har overvejet, om der er risiko for, at en regel om præklusivt proklama vil kunne medføre misbrug fra skyldnerens side i den forstand, at den pågældende bevidst vil undlade at oplyse om visse fordringshavere med henblik på, at de pågældendes fordringer prækluderes.

Det er rådets opfattelse, at skyldneren som altovervejende hovedregel næppe vil have anledning til bevidst at undlade at oplyse om fordringshavere, idet det ikke vil have nogen økonomisk effekt for den pågældende selv. Antallet af fordringshavere og størrelsen på skyldnerens samlede gæld har således kun betydning for den dividende, som den enkelte fordringshaver modtager i gældssaneringssagen, hvorimod det er uden betydning for det beløb, som skyldneren samlet skal betale til fordringshavere. Der vil dog formentlig kunne forekomme sjældne tilfælde, hvor skyldneren f.eks. ønsker at behandle visse kreditorer bedre end andre og derfor udelader en fuldstændig fortegnelse over øvrige fordringshavere.

Opdages dette under gældssaneringssagen, må det efter Konkursrådets opfattelse som udgangspunkt føre til, at skifteretten nægter gældssanering, jf. konkurslovens § 212, stk. 1, nr. 2, hvorefter skifteretten kan nægte gældssanering, hvis skyldneren ikke loyalt medvirker ved sagens oplysning. Erfares det først efter kendelse om gældssanering, at skyldneren bevidst har undladt at oplyse skifteretten om en fordringshaver, må kendelsen efter omstændighederne ophæves af skifteretten, hvis dette begæres af fordringshavere, jf. konkurslovens § 229, stk. 1, nr. 1, hvorefter en kendelse om gældssanering på begæring af en fordringshaver kan ophæves af skifteretten, hvis det oplyses, at skyldneren under gældssaneringssagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold.

Konkursrådet finder således, at der i praksis næppe vil være en reel risiko for misbrug af en regel om præklusion af kendte fordringer.

Konkursrådet foreslår på denne baggrund, at alle uanmeldte fordringer bør prækluderes. Dette skal gælde uanset fordringernes karakter, og uanset om fordringerne er forfaldne.

Dog bør visse typer af fordringer på grund af deres karakter efter Konkursrådets opfattelse friholdes fra præklusion. Dette bør gælde for fordringer, der er omfattet af konkurslovens § 199, stk. 2. Efter denne bestemmelse vil f.eks. fordringer, der er sikret ved en panteret typisk i skyldnerens faste ejendom, og udlæg

mv. ikke blive nedskrevet, selv om skyldneren får gældssanering. Det gælder dog kun i det omfang, at fordringshavernes tilgodehavende reelt er dækket af pantets eller udlæggets værdi. Det bør efter Konkursrådets opfattelse i overensstemmelse hermed alene være den del af en fordring, der reelt er dækket af et pants værdi, der friholdes fra præklusion.

4.5.2.4. Konkursrådet har endvidere overvejet, hvordan en fordring, der er blevet prækluderet i forbindelse med en skyldners gældssanering, skal behandles, hvis skyldneren efterfølgende på ny indgiver begæring om gældssanering, eller hvis der afsiges konkursdekret over den pågældende. Det er rådets opfattelse, at fordringshavere i denne situation bør behandles på lige fod med de fordringshavere, der i tide anmeldte deres krav i (den første) gældssanering.

Højesteret fandt i kendelsen gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2002, side 2275, hvor der blev afsagt kendelse om gældssanering for en skyldner, inden afdragsperioden efter en tidligere gældssanering var udløbet, at de fordringer, der var omfattet af den første gældssanering, skulle opgøres med det oprindeligt anmeldte beløb med fradrag af de afdrag, der var betalt i henhold til den første gældssaneringskendelse, og med tillæg af renter. Højesteret fandt således, at principperne i konkurslovens § 230 skulle finde anvendelse, når skyldneren blev meddelt gældssanering mere end en gang.

Konkursrådet finder i overensstemmelse hermed, at en fordring, der er prækluderet som led i en gældssanering, i såvel en ny gældssanering som i konkurs bør »vågne op« og kunne gøres gældende på ny. Muligheden for i denne situation at gøre fordringen gældende bør alene kunne ske over for boet henholdsvis i gældssaneringen, hvorimod fordringen, som det også gælder for de fordringer, der ikke blev prækluderet i forbindelse med den første kendelse om gældssanering, fortsat ikke kan gøres gældende mod skyldneren personligt. Hermed ligestilles den fordringshaver, hvis krav blev prækluderet, med de øvrige fordringshavere fra den første gældssanering i den nye insolvensbehandling.

På samme måde finder Konkursrådet, at en fordring, der er prækluderet, bør »vågne op«, hvis kendelsen om gældssanering ophæves i medfør af konkurslovens § 229.

Dækningen af de fordringer, der »vågner op« efter en præklusion, vil efter Konkursrådets opfattelse skulle ske i overensstemmelse med principperne i Højesterets ovennævnte afgørelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2002, side 2275, og i konkurslovens § 230.

Der henvises til betænkningen side 238 ff.